

Kvety z roku 1970

Georga vkročila po schodoch do izby, s kľúčmi v ruke a tmavým výrazom v tvári. Okolie bolo tiché až na pár áut prechádzajúcich pod tenkými drevenými oknami. Čím bolo tichšie, tým boli jej myšlienky hlasnejšie. Tichom sa pomaly preplížila do svojej izby, kľúče odhodila na stôl a unavená sa zrútila do postele. Už-už zatvárala oči a zrazu začula zvonenie z druhej strany izby. Nebol to ale jej mobilný telefón. Bol to starý zelený telefón, ktorý našla pri sťahovaní a nechala si ho na pamiatku. Strávila týždeň pokusmi o opravu, nakoniec to vzdala, ale teraz by človek povedal, že je plne funkčný. Pribehla k telefónu zodvihla a odpovedala:

„Haló? ,Ahoj, Nick, veríš tomu, že Jimi Louis dostal infarkt a dnes ráno zomrel? To je šialené, však?“ ozval sa hlas na druhej strane.

„Prepáč, ale budeš musieť mať zlé číís- počkať dnes?“

„Áno, dnes, píše sa o tom všade v novinách.,,

Zmätene som sa sama seba opýtala, či je ten človek blázon. „Myslíš toho Jimmiho Louisa z Floridy, najznámejšieho speváka sveta?“

„Áno, akého iného predsa.“

Zase som si povedala, že tento človek musí byť asi blázon. „Prepáč mi, ale ten človek zomrel pred viac ako 50 rokmi.“

„Prepáč, ale nemyslím si, žeby zomrel v roku 1920, haha.“

„Každý vie, že zomrel v roku 1970 a teraz je rok 2022.“

„Čožeee, nie, je rok 1970, počúvaj, teraz je všade rozhlasované, že zomrel.“

Nachvíľku som sa zamyslela, buď mi tento človek klame a skúša moju trpezlivosť, ale na druhú stranu, ako inak by mu teraz v ulici hral rozhlas, že Jimi umrel.

„Halooo si tam?“ ozvalo sa z telefónu.

„Áno, som tu, ako sa vôbec voláš?“

„AH, áno, ani som ti moje meno nepovedal, som Clayton, ale môžeš mi hovoriť Clay. Teší ma. Tvoje meno?“

„Som Georga a ty si vážne z roku 1970?“

„Áno, práve som chcel zavolať Nickovi, ale dovolal som sa tebe. Býva tam ešte Nick.“

„Neviem kto je Nick, ale práve som sa prisťahovala pravdepodobne do domu, kde kedysi býval ?“

„Pravdepodobne áno, takže si vlastne z roku 2022? Aké to tam je? Zmenil sa nejaký dom? Je stále v izbe tá stará tapeta ?“

„Áno, som z roku 2022 a áno, stále mám v izbe tú starú tapetu.“

„To je šialené, máš pekný hlas.“

„Ďakujem za taký krásny kompliment, ale už si pôjdem pomaly ľahnúť, začínajú sa mi zatvárať oči.“

„Jasné, aj ja už pôjdem, dobrú noc.“

„ Dobrú.“

Položila som telefón, namierila som do kúpeľne, odlíčila som sa, umyla si zuby a šla si ľahnúť. Spať som ale nedokázala, stále som mala v hlave Claya a rozmyšľala nad ním, ako môže vyzeráť, koľko môže mať rokov, aké sú jeho záľuby a tak rôzne. Potrebujem o ňom jednoznačne zistiť viac. S touto myšlienkou som už bola v polospánku.

Dobré ráno, je 7.30 a práve mi zazvonil budík. Na ôsmu mám byť v práci. Nie je to nejako ďaleko, takže mám v podstate 25 minút na nachystanie.

Georga vykročila z dverí a svižným krokom sa pobrala po strmom chodníku do práce. Pracuje v miestnej knižnici – veľmi to tam miluje, to miesto, knihy, atmosféru, ale najradšej má, keď si môže ako prvá prečítať novú knižnú kolekciu, ktorá práve dorazila na nasledujúce obdobie. Deň jej v práci utekal pomaly, strašne pomaly, ale konečne sa na hodinkách objavila 17. hodina a ona mohla knižnicu uzamknúť a odísť. Po ceste sa zastavila ešte na horúcu čokoládu so škoricou v neďalekej kaviarni.

„Toto je moje obľúbené obdobie v roku, jeseň.“ Po dlhom dni som si dala sprchu, uvarila som si večeru a pobrala sa sledovať film. Okolo 20:00 som si dala pauzu od filmu a išla si vyčistiť zuby. Zrazu len s plnou penou v ústach počujem zase zvonenie toho starého telefónu. Pribehnem k nemu a zodvihnem.

„Halooo!“

„Ahoj, to som zase ja, Clay, nudím sa, tak som sa rozhodol zase zavolať. Po včerajšom zoznámení si mi ostala na pamäti,“ počula som z telefónu.

„Aaa, jasné, ahoj, som rada, že si mi zavolať,“ odvetila som mu.

„Vážne? Dúfam, že neruším, ale musel som ti zavolať, veď nič o tebe neviem. Ako vlastne vyzeráš?“

Prišlo mi divné zverovať sa cudzincovi ako vyzerám, ale na druhú stranu už vie, kde bývam, takže nemám moc čo stratiť. „Mám hnedé dlhé vlasy, čiernohnedé oči, vysoká som asi 169cm, mám 25 rokov, milujem knihy a upršané večery. A čo takto ty? Ako vlastne vyzeráš?“ nesmelo som sa ho tiež spýtala.

„Mám 22 rokov, špinavo blondšavé vlasy, zelené oči, pehy. Hrávam rugby a rád chodím na pláž,“ odvetil mi na moju otázku.

„Milujem pláže. Najradšej mám Britson beach, tam na malom útese najradšej čítam knihy,“ hneď som odpovedala.

„Ako vieš o tej pláži? Veľa ľudí o nej nevie. A o tom krásnom výhľade z útesu ani nehovorím. Milujem si tam chodiť odpočinúť.“

Takto prebiehala debata asi ďalšiu hodinku. Zisťovali sme, koľko vecí máme spoločných, rozdielných – takýto muž je proste dokonalý. Kiežby tak nežil 50 rokov v minulosti. Prešlo pár dní od toho, čo mi zazvonil starý telefón a hovorila som s Clayom. Skúšala som mu volať ja, ale nič. Zase sa zdalo, že je telefón pokazený. Takto telefón nezazvonil asi týždeň, už som si myslela, že sa vážne pokazil a ja s Clayom už nikdy neprehovorím. Bože, ja som hlúpa, fakt som si myslela, že je ozajstný človek, ktorý práve žije v roku 1970. Určite to bol niekto, kto si zo mňa chcel urobiť srandu alebo som si to všetko vymyslela? Určite som si to vymyslela, nemala som užívať tie lieky až 4-krát do dňa. Toto som si v hlave hovorila a robila si obavy, či som sa nepredávkovala liekmi a či už nie som TAM HORE. Ale na druhú stranu sa zdalo rozprávanie s Clayom veľmi reálne, prečo by sa ma neznámy človek vypytoval na moje

záľuby, koničky, moju obľúbenú knihu a celkovo ho to aj zaujímalo. Ja som sa do toho človeka asi zamilovala. Štipla som sa do ruky, aby som zistila či snívam alebo ešte nie. No tu zrazu zase zazvonil ten starý telefón.

Zodvihla som, pretože som vedela, že bude volať Clay.

„Ahoj Clay,“ pozdravila som ho.

„Ahoj Georga, chýbala si mi,“ ozvalo sa zo slúchadla.

Popravde, mierne som sa začervenala. „Aj ty si mi chýbal, ten týždeň, čo si nevolal, bol vážne dlhý,“ odpovedala som mu.

„Áno, prepáč, mal som toho veľa so školou, s rugby. Veľmi som ti chcel zavolať, lebo mi rozprávanie s tebou vážne chýbalo.“

Keď mi povedal, že mu so mnou rozprávanie chýbalo, v tú chvíľku som sa začervenela ešte viac a pocítila som motýľiky v bruchu.

„Kiežby som mohla vidieť ako vyzeráš, alebo sa ťa aspoň nachvíľku dotknúť.“

Presne túto vetu som hneď po vypustení z úst oľutovala.

„Ale vieš, že by sa to nejako dalo zariadiť. Mám doma Polaroid foťák aj zelenú farbu, kebyže moju fotku schovám do podlahy v izbe a dám môj otláčok na stenu izby, možno to vyjde. Maľoval niekto už v tom dome alebo je v izbe stále stará kvetinová tapeta?“

„Nikto v dome ešte nemaľoval a ani nábytok som ešte nemenila.“

Hneď mi pokračoval v rozprávaní jeho plánu. „Super, spravíme to presne tak. Pod tretiu dosku od okna, ktoré smeruje do ulice som dal malú krabičku s mojou fotkou a farbu a keď sa ti podarí odsunúť komodu vedľa dverí, kde bol pôvodne položený telefón, mal by tam byť otláčok mojej ruky, pridaj k nej tvoj otláčok, nech sme si stále na blízku.“ dopovedal túto vetu a zavesil, ani som nestihla odpovedať.

Pobrala som sa ku komode začala ju posúvať. Nebola nejako ťažká, odsunula som ju rýchlo. A naozaj bol tam otláčok jeho ruky, nemôžem uveriť, že tam naozaj je. Rýchlo som sa pobrala do skrinky po kladivo a išla som vypáčiť dosku z podlahy. Dosku som dala preč a pozrime, bola tam malá drevená krabička, celá od prachu. Vybrala som ju a otvorila. Nemohla som uveriť tomu, že vo vnútri bola aj farba a aj fotka. Ihneď som si pozrela fotku, fotka je síce čiernobiela, ale aj tak sa dá vidieť dostatočne podrobne Clayova tvár. Cívela som na fotku asi ďalších 10 minút, prezrela som si každé znamienko, každú pehu, každý vlások. Ako niekto zo sedemdesiatok môže vyzeráť tak úžasne? Po ďalších 5 minútach som sa rozhodla pridať aj môj otláčok na stenu. Zobrala som farbu, zadívala sa na ten starý obal a značku, ktoré sa už roky nevyrábajú, nafarbila som si ruku a otláčila som ju na stenu presne vedľa tej jeho. Jeho farba bola tmavšia kvôli času, ako už dlho bola na stene. Po otláčení som si zabehla do kúpeľne umyť ruky, odlíčiť sa a ľahla som si do postele. V mojej hlave bol teraz výbuch myšlienok, otázok a neboli

„Hej, Clay, si tam?“ po dlhšom tichu som povedala.

„Kvety?“ vyšlo z jeho úst úplnou náhodou.

„Kvety?“ nechápavo som sa opýtala.

„Áno kvety. Aké sú tvoje obľúbené?“ vyšlo z jeho úst.

„Asi nechtík, ani vlastne neviem prečo, majú krásnu farbu,“ rýchlo som odvetila.

„Super, už viem, aké kvety ti mám poslať. A už aj viem ako,“ táto jeho odpoveď ma zarazila, ale nechala som to tak.

„Georga musím ísť kúpiť nejaké veci ešte do obchodu, neboj sa, večer ti ešte zavolám,“ hneď, čo to dopovedal, zavesil.

POHLAD CLAYA:

Zavesil som telefón a zašiel do najbližšieho kvetinárstva. V kvetinárstve pracuje veľmi milý chlapík, volá sa Karl, prehodili sme pár slov a so všetkým mi pomohol. Kúpil som, čo som potreboval. Karl mi k tomu napísal aj návod a spokojne som si vykračoval z predajne.

Je už večer po telefonáte, Georga stojí v strede izby s balíčkom kvetinových semienok, na ktorom je napísané FLOWERS FROM 1970 a návodom na zasadenie. Hneď sa pobrala do garáže po nástroje, črepník a hlinu. V ten večer si všetko nachystala na zajtrajšie sadenie. „Teraz môžem len čakať, kým kvietky zasadím, ony vyrastú a budem mať ďalšiu spomienku na Claya.“

Je nedeľňajšie popoludnie, akurát sa chystám na zasadenie kvietkov od Claya. Nachystané náradie som zobrala a vyniesla na záhradu. Nevedela som, ako sa kvety sadia, takže som nad tým dumala, ale niečo som začala, kým ma nevyrušil.

„Ahoj, som Tomm, tvoj nový sused,“ prehovoril na mňa celkom nečakane, takže som sa zľakla.

„Ahoj, ja som Georga, teší ma,“ usmiala som sa.

„Vyzeráš, žeby si potrebovala pomoc?“ opýtal sa ma.

„Nie netre- vlastne áno, pomoc by sa mi hodila.“ Odvetila som a pozastavila som sa nad tým, ako vyzerá. Pripomínal mi Claya v rysoch tváre, spôsobom reči. Ale prečo, nie je možné, aby to bol on.

„Tu dáš do dierky semienka, zasypeš hlinou, zaleješ vodou a keď bude veľké sucho, treba polievať raz za dva dni,“ povedal Tom.

„Ďakujem za rady,“ milo som poďakovala a usmiala sa.

„Nemáš zač. Už sme susedia, tak si musíme pomáhať. Nechcela by si k nám prísť dnes okolo 18:00 na večeru?“

„Jasné, rada prídem, ďakujem za pozvanie,“ odvetila som. A on už spokojne kráčal preč.

Je šesť hodín večer a ja som nachystaná. Beriem si mobil, kľúče a upiekla som aj koláč, aby som neprišla s prázdnyimi rukami. Prišla som pred Tommove dvere, zazvonila a čakám, kým mi príde otvoriť.

„Ahoj, ja som Nikki, žena Tommyho,“ pozdravila ma, pustila ma dovnútra a zavedla ma do kuchyne.

Prezerala som si ich dom, mali to krásne jednoduché, minimalistické. Hlavne som sa zarazila nad jednou fotkou vedľa dverí do kuchyne. Na fotke bol muž úplne rovnaký ako Clay. Nezastavovala som sa však nad tým.

„Ahoj,“ vravel na mňa Tomm od kuchynskej linky.

„Ahoj, krásne to tu vonia.“

Takto sa tiahol rozhovor asi ďalšiu hodinku a pol popri jedení večere. Avšak, stále mi nedával zmysel ten obrázok na chodbe vedľa dverí do kuchyne. Odvážila som sa a opýtala sa, kto je na tej fotke: „Prosím ťa, máte naozaj krásny dom či po dekoratívnej stránke, či aj po zorganizovanosti. Chcela by som sa opýtať na fotku vedľa dverí smerom do kuchyne. Ten muž, čo je na nej, sa mi až neuveriteľne na niekoho podobá.“

„Je to môj otec za mlada, Clayton Davidson, teraz leží v nemocnici s ťažkým zápalom pľúc,“ povedal s poklesnutým hlasom.

„Clay ?!“ vykrikla som.

„Áno, Clay, prečo, ty ho poznáš?“ zmätene sa ma opýtali.

„Áno, ale je to dlhý príbeh. Mohli by ste ma k nemu zaviesť? Všetko vám potom vysvetlím a určite vám to povie aj on,“ poprosila som ich. Keď sme dorazili do nemocnice, ukázali mi, kde Clay leží a poprosila som ich, aby počkali pred dverami. V kročila som dnu a Clay bol hore. Hneď som ho pozdravila a dúfala, že si bude pamätať, kto som.

„Ahoj, Clay, som Georga, neviem, či si ma pamätáš. Volali sme spolu starým telefónom.“ povedala som a dúfala, že si ma bude pamätať.

„Georga, si to ty, neverím, že si to ty!“

Rýchlo ho objala a tešila sa z ich stretnutia. Začali sa jej roniť slzy šťastia. Rýchlo zavolała Tommyho a Nikki z chodby, posadila ich a začala rozprávať celú príhodu, ako sa s Clayom spoznali.

Možnože je pre vás divné sa objímať so starým chlapom, ktorého ste nikdy nevideli, ale pre Georgu to bol najlepší deň v jej živote. Stretla sa s mužom z roku 1970, s ktorým si pred pár dňami ešte telefonovala a teraz ho mohla aj objat.